

József Attila: Mama

Már egy hete csak a mamára gondolok mindig, meg-megállva. Nyikorgó kosárral ölében, ment a padláusra, ment serényen.

Én még őszinte ember voltam, ordítottam, toporzholtam. Hagyja a dagadt ruhát másra. Engem vigyen föl a padlástra.

Csak ment és teregetett némán, nem szidott, nem is nézett énramról s a ruhák fényesen, suhogva, keríngtek, szálítak a magosba.

Nem nyafognék, de most már késő, most látom, milyen örlás ö - szürke haja lebben az égen, kékítőt old az ég vizében.

Var veckdag på mamma jag tänt. Var promenad jag stannar och tänt. Hur med en knarrig korg i sin famn med tvätten upp på vinden hon sprang.

Den tiden var jag fri som ett barn, jag stampade och skrek som ett barn: tag mig i stället, lämna vår tvätt åt andra! Mig i tvättkorgen sätt!

Hon lyfte korgen utan ett ord, såg bort och sade inte ett ord, snart tvärtom svängde skinande ljus, den nästan sjöng högst upp i vårt hus.

Det är förstent att sörja det där, nu ser jag klart hur väldigt hon är. I himlen fladdrar grått hennes hår, hon sköljer själv sin tvätt i det blå.

Setterlind, Bo

Há uma semana que só já penso a cada instante na mamã. Com um cesto rangente nos braços ia ao sótão, num desembaraço.

Eu era ainda homem sincero, gritava, os pés em desespero. Deixa pra outros a roupa tesa. Leve-me a mim ao sótão, não peso.

Mas subia, estendia, calada, sem um ralho, nem sequer olhada, e as roupas em luz, num frufuhar, volteavam, esvoaçavam no ar.

Não chorarei, que tarde é já, antes observo como ela era gigante - seu cabelo ruço no céu vaga, o azul dissolve na celeste águia.

Ernesto Rodriques

Der Mutter, seit einer Woche schon, gedenk ich und komme nicht los davon. Sie lief mit quiekendem Korb im Schoß zum Dachboden eifrig, atemlos.

Was war ich doch noch ein reines Kind, mit Heulen und Strampeln, einsichtsblind. Sollten sich andere damit plagen, mich sollte sie zum Dachboden tragen.

Sie ging, behängte die Wäscheleine, sie schalt mich nicht, sah nur in's Reine, in's Wirbelnde, Rauschende einer Böe, welche die Wäsche trieb in die Höhe.

Heut weiß ich es besser, zu spät ist es bloß, sie wächt mir vor Augen riesengroß - mit flatterndem Grauhair steigt sie hinauf, löst alles Waschblau im Himmelstrog auf.

Gesswein, Alfred

O mami već nedelju dana mislim tako od jutra rana. Sa korporu što joj u krilu stenje revnosno se na tavan perje.

Al' ja sam još iskren čovek bio, urlikao sam i molio, nek drugom da rublje sred pene, nek na tavan ponese mene.

Ona je nemo prostirala, nije me čak ni pogledala, a rublje se šušćevi vine blistavobelo u visine.

Kasno je već za plać, a možda sam kriv što tek sad vidim kakv je ona div: kosa joj se na nebu vije, a plavilo po azur luje.

Kiš, Danilo

Voilà huit jours que je pense à maman. A chaque pas son image m'arrête. Elle portait un grand panier grinçant Et montait, leste, au-dessus de ma tête.

J'étais en ce temps-là tout d'une pièce, Je ne cessais de hurler, de piaffer ; Que ce lingé à d'autres maman le laisse, Que ce soit moi qu'elle emporte au grenier.

Mais elle étendait le lingé luisant, Montait sans gronder, sans me regarder. Le lingé gonflé bruissait à présent, Je le voyais voler, tourbillonner.

Je ne me plaindrais plus. Il est trop tard. Elle est maintenant géante à mes yeux. Ses cheveux gris sur le ciel sont épars. Dans l'eau du ciel elle dissout le bleu.

Adaptation de Guillevic, d'après la trad. de L. Gara

Année de la Hongrie à Aix - Printemps des Poètes 2016
Book in Bar avec l'Association Hongroise de Provence

For a week now, again and again, Thoughts of my mother have racked my brain. Gripping a basket of washing fast, On, and up to the attic she passed.

And I was frank and released my feeling In stamps and yells to bring down the ceiling. Let someone else have the bulging jackets, Let her take me with her up to the attic.

She just, giving me no look or thrashing, Went on, and in silence spread out the washing, And the kneaded clothes, rustling brightly, Were twisting and billowing up lightly.

I should not have cried but it's too late for this. Now I can see what a giant she is. Across the sky her grey hair flickers through; In the sky's waters she is dissolving blue.

Watkins, Vernon

Da una settimana penso solo alla mamma, sempre di nuovo mi fermo a ricordarla. Lei che saliva in soffitta, con un cesto pesante in mano, lesta.

Io ero ancora un uomo sincero, urlavo e scalpitavo che lasciasse il bucato ad un altro, che portasse me lassù, in alto.

Ma lei andava e stendeva Non mi sgridava, non mi guardava, E i panni lucidi, fruscianti Spicavano il volo in alto.

Non piangerai più adesso, ma è tardi, Vedo solo ora quanto è grande, I suoi capelli grigi si muovono nell'alto, scioglie il turchinetto nell'acqua del cielo.

Agnes Preszler

هشنت روژی است که پیوسته به مامان می اندیشم درنگ می کنم باز به راه می افتم با سیدی که در میان باز و انش خش می کرد چاپک و چست و چالک به شیر و آنی می رفت.

در آن روزگار هنوز، من مردی راستین بودم، فرباد کشیدم، پایه زمین بکشیدم، که رخت های امیسیده را به دیگری بسپاراد و مرا با خود به شیر و آن برد.

و او همچنان می رفت، خاموش رخت را پهن می کرد من سریش نکرد، نگاهی هم به من نیادنداخت، رخت های در خشان سوت می کشیدند.

گرد خود می گشتند و به بالا چرخ می زند. از این پس زاری تغواهم کردولی دیگر دیر شده است اینکه می بینم چقدر درشت اندام است موهای خاکستری اش در اسماں شذوار است.

و در آب اسمن رنگ اینی می امیزد.

Homa Lessan Pezehki

Face una settimana ch'o pensu solu à mamma

Ci pensu è ci ripensu, è mi cansu

a sporta trizineghja ch'ella si porta à pressu è cullava in stanzinu, è ci cullava prestu.

Era sempre sinceru, aghju tiratu un mughju

Stridatu è zerppittu, ch'ella lachessi à l'altri

i panni crosci lapidi

E cullà mi à mè, quassu in u stanzinu.

Ma andava è stendia facia à zittu è tappa

Mughju un mi hà mughjatu, nè mancu mi hà fighjatu

Quelli panni di lume fiscavanu è vulavanu

salta salta à l'insu.

Ún piangheraghju piú, ma oglie un hè piú ora

Ed avale mi avvecu cum'ella era tamanta,

a capillera bianca sventuleghja in celu

hà ligatu u turchinu cù quella acqua celeste.

Għjacum Thiers

Ar feadh seachtaine, aris agus aris Tā smaointe mo mhàthair ag cur buairst orn ina lámha ta' ciseán mór niochán Agus i ar a bealach go dti an t-álléar

Agus bhi mé macánta faoi mo mħothuħáin Mo qosa deqanam dochar don tsileáil Go raibh na cotaí mória ag dàoie eile Go rachainn léi go dti an t-álléar

Is, nior thug si idé béal dom. Sa ciúnas leag si na héadaí amach Agus bhi na héadaí għan ngħodha ġej Agséidead leis an gaooth

Niorbh fholáir dom caoneadħ ach tá sé ro dħeanach Feiċim anois qar lau iċċi Tā a chuid grualige liath le feċċail sa speir Is iġaq imächt uannha fl-ħallihs. Sheighe Birdthistle

Tydziż juž zamýony chodze i ciagle widże w'myślaħ mame, jak na strych strommi schodami Kosz wynosila z bialym praniem.

I bylem jeszcze człowiek prawy -krzykiem, tupaniem chciąłem sprawić, by mnie chwyciła, zamiaszko kosza i na wysoki strych wyniosła.

A ona nawet nie spojrzała milcząca i wyrozumiła. I biale rozwieszała szaty, I szeleszczy nimi wiątry.

Dziś już nie płaczę, moja wina Za późno jawi się jej siba. Siwe jej włosy sięgły nieba, biękty ptaszce w zdroju niebios.

Marta Chrzanowska Foltzer

Hver dag i denne uken har jeg tenkt ustanselig på mamma har jeg tenkt: Hun gikk mot tørkeloftet, varm og snar. Det knirket i en kleskurv som hun bar.

Den tiden var jeg ærlig og fri, så ærlig nemlig som et barn kan bli. Jeg trampet vilt i marken og skrek: La andre vaske, ta meg med og lek!

Hun så forbi meg uten et ord. Hun hengte bare toyet på en snor. Snart steg det i et blendende sus. Det lyste og flagret om vårt hus.

Før sent å stoppe gråten. Jeg forstår hvor stor hun er, nå lyser hennes hår. Det flagrer mellom skyer, stort og grått. Hun blekner himmelvannet himmelblått.

Hjertenæs Andersen, Astrid

רַק בָּאִמָּא אֲהֹרֶר כְּבָר שְׁבוּעַ, /לפְעָמִים אַעֲמֹד כְּבָר שְׁבוּעַ. - עַל הַסְּלֵל
חוֹזֵק בְּיִקְהָ /חֵיא עַל הַתְּהִלָּת, קְרָאֵת בְּגָוֹן. /לְאַרְתָּה תְּשִׁירָה כְּבָבִיסָה,
כְּבָרָה, הַשְׁׁוֹלְלָת, קְרָאֵת בְּגָוֹן. /לְאַרְתָּה תְּשִׁירָה כְּבָבִיסָה,
וְאוֹתִי - אֶל הַגְּשִׁישָׂת. /בְּגָוֹן שְׁקָנוּ שְׁמַךְ בְּקָוִיל, כְּבָר אַבִּין, כְּמָה הִיא
בְּמַחְול. //אֶל יְלִיל יָעַז, מָאוֹרָה לְהַגִּיד; כְּבָר אַבִּין, כְּמָה הִיא
עַנְקִית. /שְׁעָרָה אַפּוֹר בְּמַרְמּוֹם שַׁעַדְיָן, /הִיא יְצִקָּת הַחַול
בְּפִמְתִּים שְׁמִים.

Septem iam diem matrem meam solum semper memini
Etiam atque etiam nec animum ab hoc liberare possum
ut illi stridentem sportam ferens
cito ad granarium ibat. strenua

Illo tempore etiam infans simplicitate plenus eram
Clamitabam et pede camerae soluni iratus percutiebam
Ut alii alteri ventosa linea relinqueret,
et meipsum ad granarium afferet

At ibat cursumque quiete peragebat
et mutata expandebat linteum
Nec me obiurgebat nec me adspiciebat
Nitidæ vestes ad altum sibilantes advolebant
volverbant ventosissimæ

Non iam sicut infans plangam aut me lacrimis dabo
Iam sero nunc est
Iam scio quam illa ingentissima
Passis capillis canis sub aura in alto volitantibus
Diluit caeruleum in caeli aquis

Elisabeth Daumesnil

Неделю я брошу в тумане,
все время думаю о маме,
как на чердак с большой корзиной
она по лестнице скользила.

А я был прост и откровенен,
орал, вопил с завидным рвением:
пускай она белье забросит,
пускай меня в корзине носит.

Она молчала и устало
все на чердак белье таскала.
Белье шуршало и взлетало,
блестело, прядало, дышало.

Теперь бы я держался скромно –
я вижу, как она огромна:
ее волосы на небе пряди
и синки цвет в небесной глади.

Д. Самойлов

